

N:r 77.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om visst undantag från tillämpningen av 21 § lagen den 16 oktober 1914 om tillsyn å fartyg; given Stockholms slott den 7 februari 1919.

Under åberopande av bilagda, i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om visst undantag från tillämpningen av 21 § lagen den 16 oktober 1914 om tillsyn å fartyg.

De till ärendet hörande handlingar skola tillhandahållas riksdagens vederbörande utskott.

GUSTAF.

F. V. Thorsson.

*Bilaga.***Förslag**

till

L a g

**om visst undantag från tillämpningen av 21 § lagen den 16 oktober 1914
om tillsyn å fartyg.**

Häri genom förordnas som följer:

För tiden till den 1 januari 1920 äger Konungen eller den myndighet, Konungen därtill förordnar, för särskilda fall medgiva, att den omständighet, att fartyg icke undergått den i 21 § lagen den 16 oktober 1914 om tillsyn å fartyg föreskrivna sjövärdighetsbesiktning, ej skall utgöra hinder att fartyget förses med passagerarfartygscertifikat.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då densamma, enligt därå meddelad uppgift, av trycket utkommit i Svensk författningssamling.

*Utdrag ur protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 28 januari
1919.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern EDÉN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena HEILNER,
Statsråden PETERSSON,
PETRÉN,
NILSON,
LÖFGREN,
RYDÉN,
UNDÉN,
THORSSON.

Efter gemensam beredning med statsrådet och chefen för justitie-
departementet anförde chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson:

Under de senaste åren hava utfärdats åtskilliga, till sjölagstift-
ningens område hörande författningar, avseende att tillgodose de allt
starkare kraven på tillfredsställande sjösäkerhet.

Genom lag den 16 oktober 1914 om ändring i vissa delar av sjö-
lagen hava sålunda lämnats en del mera allmänna föreskrifter rörande
fartygs sjövärdighet, under det att i den samma dag utfärdade lagen
om tillsyn å fartyg meddelats närmare bestämmelser om den i sådant
avseende erforderliga kontrollen. Denna kontroll skall utövas genom *dels*
sjövärdighetsbesiktning, varmed förstås undersökning, som anstalles för
utrönande huruvida fartyg må anses sjövärdigt med hänsyn till dess an-
vändning och den fart, vari det nyttjas eller är avsett att nyttjas, *dels*
passagerarfartygsbesiktning, varvid skall undersökas, huruvida fartyg upp-

*Gällande
lagstiftning
ang. sjö-
fartssäker-
heten.*

fyller de särskilda betingelser, som av Konungen må hava stadgats för fartygs förseende med passagerarfartygscertifikat, *dels ock* inspektion, vilken, närhelst tillsynsmyndighet så finner påkallat, verkställas till utrönande av huruvida fartyg är i behörigt skick. I ovannämnda lag om tillsyn å fartyg stadgas vidare, bland annat, *att* sjövärdighetsbesiktning skall verkställas å passagerarfartyg i fart bortom linjen Skagen—Lindesnäs och linjen Esbjerg—Texel en gång om året och å sådant fartyg i inskräktare fart en gång vart annat år; *att* därest maskindrivet fartyg nyttjas uteslutande eller huvudsakligen till att mot ersättning befordra passagerare, eller därest eljest å fartyg, som framdrives annorledes än medelst rodd, på en gång medföras flera än tolv passagerare, fartyget skall vara försett med passagerarfartygscertifikat; *samt att* fartyg ej får förses med dylikt certifikat, med mindre fartyget underkastats sjövärdighetsbesiktning och därvid befunnits sjövärdigt med hänsyn till den fart, vari det är avsett att nyttjas, samt efter sjövärdighetsbesiktningen icke så lång tid förflutit eller sådana omständigheter förekommit, att förnyad sjövärdighetsbesiktning skolat enligt bestämmelserna i lagen verkställas.

Övergångs-
bestämmel-
ser.

Lagen om tillsyn å fartyg skulle träda i kraft den 1 januari 1915. Då emellertid svårigheter givetvis kunde väntas möta att så snart efter lagens utfärdande utan undantag tillämpa de i densamma meddelade kontrollföreskrifterna och särskilt att inom erforderlig tid medhinna verkställandet av de omfattande sjövärdighetsbesiktningarna, gjordes i lagen vissa inskränkningar med avseende å dess tillämplighet under de närmast följande åren. Sålunda skulle under tiden till den 1 januari 1917 den omständigheten, att fartyg icke undergått sjövärdighetsbesiktning, ej utgöra hinder att fartyget försåges med passagerarfartygscertifikat.

Redarnas
framställ-
ning 1915.

I slutet av år 1915 inlämnade åtskilliga redare och redaresamman- slutningar till Kungl. Maj:t en skrivelse, däri anfördes i huvudsak följande:

Utan tvivel komme rederierna att vid sjövärdighetsbesiktningarna åläggas ganska vittomfattande reparationer och förbyggnader. Verkställda undersökningar hade givit vid handen, att skeppsvärven på grund av kristidens verkningar icke ägde förmåga att mottaga och utföra nämnda arbeten före den 1 januari 1917. Det borde dessutom framhållas, att även i de fall, där erforderliga materialier kunde anskaffas, såväl dessa som arbetets utförande komme att ställa sig mycket dyrare än under vanliga förhållanden. Vid tiden för utfärdandet av lagen om tillsyn å fartyg torde det icke hava kunnat förutsägas, att de svenska värven på grund av åtagna nybyggnader m. m. möjligen icke skulle komma att äga förmåga att inom en för trafiken icke hindrande tidrymd åtaga sig

ytterligare arbeten i och för sjövärdighetsbesiktningars verkställande och av dessa beroende reparationers och förbyggnaders utförande. Med hänsyn tagen jämväl till svårigheten att under rådande förhållanden anskaffa nödiga materialier samt till dessas enorma priser, hemställdes därför, att Kungl. Maj:t ville taga under omprövning, huruvida icke möjlighet borde beredas fartygsinspektionens chefsmyndighet att, minst intill utgången av år 1918, vid förekommande fall och utan att sjösäkerheten därav äventyrades, utfärda passagerarfartygscertifikat för fartyg jämväl i sådant fall, då fartyget ej undergått sjövärdighetsbesiktning.

Sedan yttranden infordrats från vederbörande myndigheter, förelade Kungl. Maj:t genom proposition den 25 april 1916, nr 170, sistnämnda års riksdag förslag till lag om ändrad lydelse av sista stycket i övergångsbestämmelserna till lagen den 16 oktober 1914 om tillsyn å fartyg, enligt vilket förslag den omständigheten, att fartyg ej undergått sjövärdighetsbesiktning, icke skulle under tiden till den 1 januari 1919 utgöra hinder att fartyget försåges med passagerarfartygscertifikat. Efter det riksdagen antagit nämnda lagförslag, utfärdades den 17 juni 1916 författning av nu angivet innehåll.

*Prop. vid
1916 års
riksdag.*

Uti olika, å skilda tider under år 1917 till finansdepartementet ingivna skrivelser hemställde ett antal redare och redaresammanslutningar, huruvida icke den tidpunkt, efter vilken passagerarfartygscertifikat icke skulle få utfärdas för ett fartyg, såvida detsamma ej undergått sjövärdighetsbesiktning, borde uppskjutas till den 1 januari 1924. Till stöd härför anfördes i huvudsak följande:

*Redarnas
framställ-
ningar 1917.*

Sedan de ovannämnda, tidigare framställningarna gjordes, hade förhållandena ytterligare förvärrats. Verkstäderna hade i största utsträckning anordnat sig för byggande av nytt tonnage, och stora svårigheter hade därigenom uppstått för reparationers utförande. Materialier hade icke blott stegrats oerhört i pris, utan vore, på grund av exportförbud i England och Tyskland samt de svenska brukens överhopande med arbete, nästan omöjliga att erhålla. Därtill komme, att klassnings- och andra reparationsarbeten, som under normala tider brukat i mycket stor utsträckning utföras vid utländska verkstäder, numera vore hänvisade till de svenska varven, varigenom möjligheten att vid desamma erhålla andra arbeten utförda ytterligare minskades. Till jämförelse kunde omnämnas, att i England, där under vanliga förhållanden utövades en sträng kontroll, numera medgäves, att tiden för klassificeringsarbeten och reparationer framflyttades, där sådant läte sig göra.

Över de sålunda gjorda framställningarna infordrades utlåtande från kommerskollegium, som därvid i sin ordning inhämtade yttranden

*Inhämtade
utlåtanden.*

från fartygsinspektörerna, de större varven i riket samt industrikommissionen.

Fartygsinspektörerna. Fartygsinspektörernas yttranden voro av skiftande innebörd. Under det att åtskilliga inspektörer tillstyrkte framställningen utan förbehåll, ställde sig andra tveksamma eller föreslogo avsevärda inskränkningar medan slutligen ett par fartygsinspektörer hemställde om helt avslag.

Varven. I flertalet av de från varven inkomna yttrandena gjordes gällande i huvudsak följande synpunkter: En del nya varv hade tillkommit, och de gamla varven hade utvidgats. Varven hade ej heller inrättat sig enbart för utförande av nybyggnader utan hade reserverat en väsentlig del av sin arbetskraft för ombyggnads- och reparationsarbeten. För sistnämnda slags arbeten erfordrades i förhållande till själva arbetets omfattning väsentligt mindre materialier än för nybyggnader, och de behövliga materialierna kunde anskaffas inom landet. Varven ägde därför större möjlighet att utföra ifrågavarande ombyggnads- och reparationsarbeten under den närmaste tiden än senare, då varven på grund av ökad materialtillgång efter krigets avslutande kunde med större framgång ägna sig åt nybyggnadsarbeten.

Omkring en tredjedel av de hörda varven biträdde emellertid redarnas ovannämnda framställning, ett par varv dock med vissa förbehåll.

Statens industrikommission. Industrikommissionen slutligen framhöll önskvärdheten av att, med hänsyn till rådande brist å de för fartygsreparationer nödiga artiklarna, dylika reparationer finge i möjligaste mån anstå tillsvidare, samt att i varje fall tillgängliga materialier i största utsträckning reserverades för nybyggnad av fartyg.

Kommerskollegium. Uti sitt den 30 april 1918 till finansdepartementet inkomna utlåtande framhöll kommerskollegium, att de rådande abnorma förhållandena i fråga om tillgången av för fartygsreparationer erforderliga materialier mycket försvårat och i vissa fall måhända rent av omöjliggjort genomförandet för det dåvarande av det med den nya lagstiftningen angående sjöfartssäkerheten avsedda syftet, samt att materialbristen icke torde kunna fyllas, förrän några år förflutit efter ett blivande fredsslut. På grund därav samt under åberopande av innehållet i en utav överinspektören hos kollegium i ärendet utarbetad promemoria, tillstyrkte kollegium, att den tid, under vilken passagerarfartygscertifikat finge utfärdas för fartyg, oaktat detsamma icke undergått sjövärdighetsbesiktning, utsträcktes, beträffande maskindrivet fartyg, som innehade klass i någon av Kungl. Maj:t i sådant avseende erkänd klassificeringsanstalt eller vars första sjösättning ägt rum efter 1907 års början, till den 1 januari 1924 samt i fråga om annat maskindrivet fartyg till den 1 januari 1921.

För egen del anförde jag vid ifrågavarande ärendes behandling i statsrådet den 10 maj 1918 i huvudsak följande:

På grund av de rådande förhållandena komme sjövärdighetsbesiktningsarna uppenbarligen att för redarna medföra avsevärda kostnader, även om dessa måhända dock icke bleve så stora, som redarna själva förmenade. Såsom från alla sidor framhållits, torde emellertid någon lättnad i detta avseende icke vara att förvänta på länge. Det vore därför tvivelaktigt, om ett förnyat uppskov i förevarande avseende skulle för redarna innebära någon verklig förmån. En gång måste ju lagen om tillsyn å fartyg träda i kraft utan undantag, och detta ikraftträdande finge ej uppskjutas i det obegränsade. Även om något ytterligare uppskov skulle kunna meddelas utan avsevärd fara för sjösäkerheten, måste dock ihågkommas, att vi alltmera närmade oss den tidpunkt, då varje vidare uppskov bleve vådligt, och då alltså sjövärdighetsbesiktningar måste företagas utan hänsyn till de därmed förenade kostnaderna. Att då bära dessa kostnader skulle måhända för redarna bliva än svårare. För övrigt förtjänade erinras, att besiktningsarna icke i och för sig medförde så stora kostnader, utan att dessa i främsta rummet orsakades utav avhjälpandet av de vid besiktningsarna befunna bristerna; det kunde alltså på visst sätt sägas, att de mera kostsamma sjövärdighetsbesiktningsarna just vore de, som icke utan fara kunde uppskjutas. Förhållandena vore heller icke längre desamma, som då statsmakterna under våren 1916 hade att fatta ståndpunkt i frågan. Faran för ett uppskov hade då ej varit så stor, medan det däremot för redarna skulle inneburit en avsevärd uppoffring att draga tonnaget ur den då livliga sjötrafiken. Om sålunda ur kostnadssynpunkt åtminstone inga övervägande skäl talade för ett förnyat uppskov, måste däremot ett sådant anses menligt för utvecklingen av landets sjöfart i dess helhet. På sätt flertalet av de i ärendet hörda varven erinrat, torde det nämligen vara lämpligast, att under rådande brist på materialier varven i främsta rummet företoge de i förhållande till materialåtgången jämförelsevis tidsödande besiktnings- och reparationsarbetena för att senare, vid rikligare materialtillgång, kunna i större utsträckning ägna sig åt nybyggnadsarbeten. Jämväl vållades minsta hindret i sjötrafiken, om fartygen underkastades sjövärdighetsbesiktningar, medan trafiken av andra orsaker vore väsentligt inskränkt. Visserligen förefunnes svårigheter att inom behörig tid medhinna erforderliga besiktnings- och andra arbeten. Emellertid kunde det antagas, att vilken tidpunkt, som än bestämdes för det slutliga ikraftträdandet av lagen om tillsyn å fartyg, besiktningsarna dock komme att uppskjutas i det längsta, varför i detta avseende alltid komme att uppstå

*Departementsche-
fens yttrande till stats-
rådsprotokollet den
10 maj 1918.*

svårigheter, desto kännbarare ju livligare sjötrafiken vid tillfället vore. Även om man, såsom det ifrågasatts, gjorde åtskillnad mellan så kallade klassade och yngre fartyg å ena samt äldre oklassade fartyg å andra sidan, syntes dock icke mycket vara att vinna därmed, enär de förra fartygen vore mindre till antalet och i regel torde tarva endast oväsentligare reparationer.

I anslutning härtill förklarade jag mig finna ett förnyat allmänt uppskov rörande tillämpningen i denna del av lagen om tillsyn å fartyg icke böra tillstyrkas, varefter jag vidare anförde:

Därest någon ytterligare lättnad i förevarande avseende över huvud taget skulle ifrågasättas, syntes densamma böra beredas vederbörande, icke i form av ett dylikt allmänt uppskov, utan endast genom särskild dispens, meddelad efter noggrann prövning av omständigheterna i varje enskilt fall och med hänsyn tagen särskilt till huruvida det varit vederbörande möjligt att inom vederbörlig tid få sjövärdighetsbesiktningarna och av desamma föranledda arbeten utförda. Med frågan, huruvida för nu angivet syfte förslag till lagändring borde föreläggas riksdagen, torde emellertid böra anstå, till dess det vid slutet av år 1918 eller början av år 1919 visat sig, om någon lättnad i ovanberörda avseende vore av omständigheterna oundgängligen påkallad.

På grund av vad jag sålunda anført, hemställde jag, att den ifrågavarande framställningen för det dåvarande icke måtte till någon Kungl. Maj:ts åtgärd föranleda.

Denna hemställan, som biträdades av statsrådets övriga ledamöter, blev ock av Hans Maj:t Konungen bifallen.

I skrivelse den 18 november 1918 anmodade jag därpå kommerskollegium att före årets utgång, efter verkställd utredning, avgiva yttrande rörande behövligheten av att kunna genom dispens bereda lättnad uti ifrågavarande hänseende samt, i händelse omständigheterna föranledde därtill, därvid tillika avlämna förslag i fråga om den lagändring, som i sådant avseende kunde finnas erforderlig.

Kommerskollegium.

Uti skrivelse den 30 december 1918 har kommerskollegium avgivit det begärda yttrandet. Vid skrivelsen har kollegium fogat *dels* en förteckning å de passagerarfartyg, vilka ännu icke undergått i tillsynslagen stadgad sjövärdighetsbesiktning och som, jämlikt 21 § andra stycket av samma lag, skulle för erhållande under år 1919 av nytt passagerarfartygscertifikat undergå sådan besiktning, *dels ock* ett å förteckningen grundat sammandrag, vilka handlingar inom kollegiet utarbetats

till utredning i det föreliggande ärendet. I anslutning härtill anför kollegium, bland annat:

Sammandraget utvisade, att antalet av nämnda passagerarfartyg utgjorde 469, därav 261 ångfartyg och 208 motorfartyg. Av detta antal hade kollegium beträffande 82 ångfartyg och 26 motorfartyg, inalles 108 fartyg, i regeln efter framställning därom av vederbörande redare, redan förordnat om sjövärdighetsbesiktning. Således återstode ett antal av 361 fartyg, därav 179 ångfartyg och 182 motorfartyg. Med hänsyn till rådande brist å motorbränsle torde visserligen kunna förväntas, att de 182 motorfartygen till övervägande del icke komme att under år 1919 användas såsom passagerarfartyg och att i följd härav sådan anledning till sjövärdighetsbesiktning komme att bortfalla. Beträffande åter nyssnämnda 179 ångfartyg torde, på grund av de för tillfället och för åtminstone den närmaste framtiden avsevärt inskränkta varvsmöjligheterna, det bliva svårt och stundom måhända omöjligt för vederbörande redare att ombesörja den i sjövärdighetsbesiktningen merendels ingående torrsättningen av fartyget, varförutom jämväl den rådande bristen å åtskilliga slag av för fartygsreparationer erforderliga materialier torde avsevärt försvåra och i vissa fall rent av omöjliggöra, i samband med fartygs nyttjande, ett lojalt iakttagande av de i gällande författningar om sjöfartssäkerheten meddelade föreskrifter. Ytterligare lättnad i förevarande avseende syntes därför böra beredas vederbörande genom möjlighet till särskild dispens, meddelad efter noggrann prövning av omständigheterna i varje enskilt fall och med hänsyn tagen till huruvida det varit vederbörande möjligt att inom behörig tid få sjövärdighetsbesiktningarna och av desamma föranledda arbeten utförda. Möjligheten till meddelande av sådan dispens torde dock böra begränsas till ett eller ett par år, varjämte lämpligen torde så ordnas, att meddelandet av dispens kunde ankomma på det ämbetsverk, som vore fartygsinspektionens chefsmyndighet.

På grund härav och under hänvisning i tillämpliga delar till vad kollegium uti sitt utlåtande den 27 april 1918 i ämnet anført funne sig kollegium böra hemställa, att Kungl. Maj:t täcktes föreslå riksdagen, att sista stycket i övergångsbestämmelserna till lagen den 16 oktober 1914 om tillsyn å fartyg måtte erhålla följande ändrade lydelse:

»Under tiden till den 1 januari 1921 skall den omständigheten, att fartyg icke undergått sjövärdighetsbesiktning, ej utgöra hinder att fartyget förses med passagerarfartygscertifikat, dock allenast efter tillstånd i varje särskilt fall av Konungen eller den Konungen därtill förordnar.»

Statens in-
dustrikom-
mission.

Med skrivelse den 3 januari 1919 har kommerskollegium vidare överlämnat ett av kollegium från statens industrikommission infordrat, den 2 i sagda månad dagtecknat yttrande angående tillgången å fartygsplåt, vinkeljärn, andra metaller ävensom oljor, färger, tågvirke, drev och andra för fartygsreparationer nödiga artiklar. I nämnda yttrande anför industrikommissionen i huvudsak följande:

I fråga om tillgången på fartygsplåt funnes anledning antaga, att, om ej något oväntat inträffade, under år 1919 såväl amerikanskt som tyskt material bleve tillgängligt för nybyggnader av fartyg, och syntes därför de svenska plåtvalsverken väl kunna medhinna att tillverka den plåt, som behövdes för reparationsarbeten, om också desamma torde bliva fullt sysselsatta under de närmaste månaderna. Vinkeljärn kunde säkerligen alltid erhållas. Även om importen ej komme att bliva av så stor omfattning, som man för närvarande hade anledning förmoda, torde de svenska valsverken det oaktat kunna möta det inhemska behovet. Vidkommande andra metaller förefunnes ej sådan brist, att på grund därav några särskilda undantagsbestämmelser för reparationer av fartyg vore behövliga, och metalltillgången komme genom väntad import att inom närmaste framtiden ökas. I fråga om tjära, oljor, färger och fernissor för fartygsreparationer rådde alltjämt en stor brist inom landet, och komme denna brist sannolikt att fortfara jämväl under första hälften av år 1919. Visserligen hade många firmor ansökt om import av betydande mängder av ifrågavarande varor, men på grund av den långsamma behandlingen av licenserna hade endast mycket obetydliga mängder inkommit. Skulle däremot de associerade makterna inom den närmaste framtiden frigiva större mängder av nämnda varuslag, än vad som överenskommits genom det s. k. stora handelsavtalet, bleve situationen givetvis förändrad. Tillgången å tågvirke och drev hade sedan länge varit mycket knapp, och på grund av rådande tonnagebrist torde införseln från transoceanaländer komma att bliva begränsad, liksom förhållandena i Ryssland för närvarande torde omöjliggöra en större export av hampa till Sverige.

Med hänsyn till rådande brist å tjära, oljor, färger, fernissor, tågvirke, drev och hampa syntes det alltså vara nödvändigt att bereda sjöfarten sådan lättnad i fråga om utförandet av fartygsreparationer, att under tiden till den 1 januari 1920 den omständigheten, att fartyg icke undergått sjövärdighetsbesiktning, icke måtte utgöra hinder för att fartyget försåges med passagerarfartygscertifikat.

Av vad sålunda i ärendet blivit upplyst ej mindre rörande antalet *Departementschefen.* av de fartyg, vilka ännu ej undergått sjövärdighetsbesiktning men för erhållande under innevarande år av nytt passagerarfartygscertifikat hava att undergå dylik besiktning, än även angående bristen på vissa för fartygsreparationer nödvändiga artiklar, synes framgå, att fall kunna förekomma, där det icke är vederbörande möjligt att inom behörig tid få sjövärdighetsbesiktningarna jämte därav föranledda arbeten utförda, och där ytterligare anstånd med tillämpningen av ifrågavarande föreskrifter i lagen om tillsyn å fartyg fördenskull är av behovet påkallat. För dylika fall torde, på sätt jag vid ärendets behandling i statsrådet den 10 maj 1918 antydde och kommerskollegium nu föreslagit, möjlighet böra beredas vederbörande att genom särskild dispens erhålla erforderlig lättnad i berörda avseende. Jag vill emellertid betona, att det är med tvekan jag anser mig kunna förorda det ytterligare uppskov med tillsynslagens oinskränkta tillämpning, som detta förslag innebär. De nyligen inträffade sjöolyckorna giva ju vid handen, att ett starkt behov av effektiv fartygskontroll förefinnes. På grund härav och med hänsyn till den långa övergångstid ifråga om ikraftträdandet av tillsynslagens bestämmelser, som redan varit vederbörande medgiven, bör givetvis en befogenhet att bevilja ytterligare uppskov med sjövärdighetsbesiktningen utövas med största varsamhet och ansökningar om dylikt uppskov bifallas endast när särskilda skäl därtill äro.

Beträffande den tid, under vilken möjlighet att erhålla dispens bör stå vederbörande öppen, synes mig densamma med hänsyn till för handen varande förhållanden icke böra bestämmas till mera än ett år eller således till den 1 januari 1920.

I likhet med vad kommerskollegium föreslagit, finner jag det slutligen önskligt, att Kun gl. Maj:t lämnas befogenhet att överlåta prövningen av förekommande dispensfrågor på särskild myndighet (fartygsinspektionens chefsmyndighet).

De av det anförda betingade stadganden i ämnet synas mig lämpligen böra meddelas i form av en särskild lag om visst undantag från tillämpningen av 21 § lagen den 16 oktober 1914 om tillsyn å fartyg; och har jag inom finansdepartementet låtit upprätta förslag till en dylik lag.

Sedan departementschefen härefter uppläst berörda lagförslag, som var av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, hemställde föredraganden, att lagrådets utlåtande över nämnda förslag måtte för det i § 87 regeringsformen angivna ändamål inhämtas genom utdrag av protokollet.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdde hemställan behagade Hans Maj:t Konungen lämna bifall.

Ur protokollet:

Herbert Wallin.

Förslag

till

L a g

om visst undantag från tillämpningen av 21 § lagen den 16 oktober 1914
om tillsyn å fartyg.

Härigenom förordnas som följer:

Utan hinder av vad i 21 § lagen den 16 oktober 1914 om tillsyn å fartyg finnes stadgat äger Konungen eller den myndighet, Konungen därtill förordnar, för tiden till den 1 januari 1920 i särskilda fall medgiva, att den omständighet, att fartyg icke undergått den i nyssnämnda paragraf föreskrivna sjövärdighetsbesiktning, ej skall utgöra hinder att fartyget förses med passagerarfartygscertifikat.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då densamma, enligt därå meddelad uppgift, av trycket utkommit i Svensk författningssamling.

*Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd torsdagen den
6 februari 1919.*

Närvarande:

Justitieråden GULLSTRAND,
VON SETH,
WEDBERG,
Regeringsrådet PLANTING-GYLLENBÅGA.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över finans-
ärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 28 januari
1919, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det
i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas över upprättat
förslag till lag om visst undantag från tillämpningen av 21 § lagen den
16 oktober 1914 om tillsyn å fartyg.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lag-
rådet av hovrättsassessorn Karl Samuel Levinson.

Lagrådet lämnade förslaget utan anmärkning.

Ur protokollet:

Erik Ölander.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 7 februari
1919.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern EDÉN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena HELLNER,
Statsråden: PETERSSON,
 SCHOTTE,
 PETRÉN,
 NILSON,
 LÖFGREN,
 friherre PALMSTIERNA,
 UNDÉN,
 THORSSON.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson anmälde lagrådets utlåtande över det genom Kungl. Maj:ts beslut den 28 nästlidna januari till lagrådet remitterade förslaget till lag om visst undantag från tillämpningen av 21 § lagen den 16 oktober 1914 om tillsyn å fartyg.

Föredragande departementschefen hemställde härefter, att nämnda förslag, som av lagrådet lämnats utan anmärkning, måtte med ett par av departementschefen däri vidtagna smärre redaktionella ändringar föreläggas riksdagen till antagande.

Denna hemställan, som biträdades av statsrådets övriga ledamöter, behagade Hans Maj:t Konungen bifalla; och skulle till riksdagen avlätas proposition av den lydelse, bilaga litt. . . . vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Sven Lidholm.
